

двѣтъ си ржцѣ главата му, сърдечно цѣлуна широкото му чело: Ти си моята подкрѣпа!

— Само едно, — отговори той, слѣдъ кжсо мълчание, жегнатъ отъ нейното упование къмъ него. — Прѣди да сторишъ това, помисли добрѣ.

Попитай се ще изнесешъ ли до край борбата. Защото четиригодишенъ животъ — той има своитѣ връзки; послѣ обществото! Знаешъ — обществото, какъ да кажа! —

— Обществото! като пробудена отъ сънъ продума Ана.

— . . . Обществото, знаешъ ли какво нѣщо е?

И двамата мълкнаха при тая дума.

Той прѣмрѣжи клепки, вгледанъ на вѣнъ, като че съзерцаваше нѣщо; а тя, подпрѣла на ржка глава, вмислева въ себе си, като че заживѣ това общество прѣдъ нея.

Ней ѝ се стори, че тя пътува съ Николаева по нѣкакъвъ незнаенъ за нея нѣтъ нѣтъ се откриваше дадалечъ — далечъ глѣбоко поле и долини, . . . и тамъ нѣгдѣ се появи нѣкакво чудовище. Ипърво малко, кратко то едва пристѣгнаше къмъ нея, ала като наближи, то яростно задрѣсти, опули очи, хвърли се върху нея и тя се съсна.

— Какво има? — запита изненаданъ Николаевъ.

Тя само отдѣхна и се хвана о рамото му.

— Какъ треперишъ!

— Стори ми се, че видѣхъ обществото, прошепна задѣхана тя.

— То те плаши!

— Отвръщава ме!

— Ето! а за менъ то е . . .

— Знамъ, знамъ, кумиръ, комуто ти служишъ отъ душа.

— А защо не? Азъ му служа прѣдавно, защото мисля, че единъ общественъ дѣецъ не бива да дѣйствува другояче и защото азъ го обикнахъ тѣй, че не мога безъ него. Въ обществото азъ виждамъ земята, гдѣто съмъ роденъ и за това обичамъ обществото.

Нервенъ смѣхъ задѣха гърдитѣ на Ана и тя се закъска неволно.

— Какво? нѣкакъ обиденъ запита Николаевъ.

— Пародия отъ Рудина! продума тя, а смѣхътъ още я душеше.